

Literair vertaler worden (1) Patricia stelt zich voor

Het kwam door de metro.

Dat is natuurlijk niet helemaal waar. Ik wilde al langer boekvertaler worden - eigenlijk al sinds ik zoveel jaren geleden *Jan, mijn vriend* van Peter Pohl las, zo prachtig in het Nederlands vertaald door Cora Polet. Dat wil ik ook kunnen, dacht ik. Misschien kan ik het zelfs wel, dacht ik ook nog. Volgens mij was ik vijftien, en had ik net voor mijn plezier de biografie van mijn toenmalige pophelden (Roxette!) uit het Zweeds vertaald.

De volgende vijftien jaar vlogen voorbij. Ik studeerde (niet af), belandde tussen de computers en op het internet, maakte carrière als technisch schrijver en redacteur (want dat kon nog gewoon in die internet-bubbeltijd) en vertaalde wel, maar altijd technische teksten over vliegtuigen, landingsprocedures op Schiphol en mobiele telefoons. Geen Peter Pohl. Mijn vertaaldromen vervaagden, en nadenken over mijn gebrek aan initiatief deed ik liever niet. In mijn gedachten schudde Cora Polet teleurgesteld het hoofd.

Maar die metro, elke ochtend weer (of juist niet, als het weer eens misliep), elke avond opnieuw (of juist niet, als... etc.) begon behoorlijk op mijn zenuwen te werken. Niet alleen de metro, trouwens. De trein was ook geen pretje. De fiets ook niet. Eigenlijk werkte het hele van en naar mijn werk gaan behoorlijk op mijn zenuwen. Net zoals technisch schrijven. Of op kantoor zitten in het algemeen. En altijd zeurde ergens vanbinnen dat stemmetje: als ik het nou eens zou proberen...?

Rockster

Eind 2007 besloot ik dat ik nu lang genoeg had gedacht dat ik 'het wel zou kunnen', en dat ik maar eens iets moest gaan dóen. Ik had geen flauw idee hoe je zoiets aanpakt. Ik zocht op het internet naar 'boekvertalers' geloof ik. Ik vond Wim Scherpenisse, u wellicht welbekend, maar voor mij toen een soort rockster van de vertaalwereld, een halfgod die hard om mijn vragen zou lachen en mijn mailtje vol minachting meteen digitaal in de prullenbak zou gooien. Deed hij natuurlijk niet. Wim antwoordde serieus op mijn (wat houterig gestelde) vragen, en vertelde me over de boekvertalerslijst. De moed zank me meteen opnieuw in de schoenen, want nu bleek er een hele verzameling rocksterren van de vertaalwereld te bestaan. En ze hadden een mailinglist! En ik moest me even voorstellen om erop te komen! Waarop al die halfgoden natuurlijk hard zouden lachen en mijn aanmelding vol minachting... enfin, u begrijpt me wel.

Boekvertalers

Over het vak, de vertaler, de wereld en het boek

<http://www.boekvertalers.nl>

Deden ze natuurlijk niet. Integendeel. Ze vertelden me over de [VertalersVakschool](#). En ik (die ondertussen het hele archief van berichten had doorzocht en werkelijk alles had gelezen wat te maken had met uitgevers, proefvertalingen, netwerken en wat dies meer zij, en langzamerhand zo'n donkerbruin vermoeden begon te krijgen dat ik een iets betere intro nodig zou hebben dan 'hallo, ik wil graag boeken vertalen' om iets voor een uitgever te mogen gaan doen) meldde me aan voor de opleiding literair vertalen. Toen een oude kennis me een paar maanden geleden ook nog eens aanbod om freelance voor hem te gaan werken, zag ik mijn kans schoon. Ik zegde mijn baan op en stortte me in het freelance-leven. Deels technisch schrijven en programmeren om de rekeningen te betalen, deels literair vertalen voor de broodnodige hersengymnastiek - ik zag het helemaal zitten. Dat de economische crisis die maand in volle hevigheid losbarstte, tja... wie niet waagt, wie niet wint.

Volgende keer: Literair vertaler worden (2) Patricia zoekt een boek